ION I. MOȚA

Scrisoare către „Tineretul cuminte"

O. E. T. R.

Străjeri și Străjerițe,
Șoimi și Șoimane,
Premilitari,
Cercetași și Cercetașe,

1937

P R E F A Ț A

In clipele de astăzi, când o întreagă generaţie este pedepsită, alungată din Şcolile sale înalte, din cămine şi din cantine, când întregului Corp Studenţesc i se ia hrana, căldura şi adăpostul, pentru delictul de a nu avea sufletul destul de veşted şi de coruptibil spre a fi pe placul profitorilor înstrăinaţi cari sunt la guvernul Ţării, graiul lui Ionel Moţa va fi un balsam pentru multe răni tinereşti.

Tot trecutul nostru de dureri, de mângâitoare exaltări şi de nesecată credinţă, în care am lăsat atâtea dragi morminte şi atât freamăt de simţiri prin

închisori, toată legendară istorie a generaţiei noastre este acum insultător calificată, în Mesagiul Regal, ca o iroseală regretabilă „în luptele deslănţuite de ură şi vrajbă".

Suntem şi îndreptăţiţi şi datori să arătăm întreaga gândire a lui Ionel Moţa, în aceste momente în cari uneltirea îşi înfige colţii în inima tineretului şi este promulgată legea imorală şi provocatoare a „Muncii de interes obştesc",

Tineretul naţionalist care, în râsul insultător al mai marilor săi, a creat disciplina consimţită a primelor Tabere de muncă acum 13 ani, numai are de aci încolo dreptul de a munci.

Pentru noi, munca va fi un delict în ţara noastră, delict pedepsit

cu ani de temniţă şi eliminare din şcoli.

Ne vin în minte argumentele cu cari, ani de zile, cu neîncetare, a fost lovit Tineretul naţionalist: prin muncă, nu prin bătăi şi spargere de geamuri, veţi rezolva problema jidănească. Trebuie să munciţi.

Tineretul a început să muncească, din voia lui şi cu o senină încleştare, o muncă de rob, aşa cum nu s'a mai muncit în ţara noastră. A clădit Biserici, şcoli, şosele, fântâni, case pentru cei nevoiaşi, a înălţat cruci şi troiţe, a îngrijit cimitirele...

De îndată ce a văzut Tineretul încordat în muncă pilduitoare, consorţiul aceloraşi oameni a decretat că munca liberă este un delict, atunci când e dăruită fără plată în folosul Românimei.

Se caută astfel a se tăia şi a se rupe însăşi rădăcina dezinteresării şi a jertfei în sufletul Românilor. Trebuiesc ucişi mugurii unei vieţi spirituale înnoitoare. Trebuiesc stârpite florile şi roadele tinereşti în pepturile noastre.

Ori cum s'ar purta Tineretul luptător, el tot este condamnat. Un singur gest îl poate scăpa: trădarea misiunii cu care Dumnezeu l-a învestit.

Această scrisoare purtând povaţa celui mai bun dintre noi, a fost scrisă într'o zi de 8 Iunie, în care noi cei huliţi şi asupriţi, ani dearândul, cu o izbitoare continuitate, am fost goniţi şi dela sărbătorile Restauraţei.

La citirea acestor cuvinte fulgerătoare, un strop de amărăciune se va

strecura poate, fără să vrem, şi în sufletul apărat de dureri şi furtuni al „Tineretului cuminte“.

De pe culmile veşniciei unde veghează, Ionel Moţa vă trimite, vouă camarazi dragi, lumina lui îndrumătoare.

Alexandru Cantacuzino

17 Martie. 1937

8 Iunie 1935 a fost rânduită de M. S. Regele Carol II să fie „ziua tineretului".

Si a fost într'adevăr:

Zi de bucurie și de sărbătoare pentru voi, străjerii, șoimii, premilitarii, cercetașii;

Zi de umilire și de nedreaptă ofensă pentru noi, tineretul legionar și tineretul studențesc al Universităților, cari am fost excluși dela serbările „zilei tineretului".

Deci, și pentru voi și pentru noi, 8 Iunie a fost și rămâne: **ziua noastră**, luminoasă pentru unii, întunecată pentru alții.

Nici unii, nici alții nu o vom uita.

Dar eu nu vă scriu pentru a ne răfui aci — noi tinerii rătăciți și ciumați, excluși dela „ziua noastră" — cu marii stăpâni cari voesc și cred că e bine să despice în două sufletul unei generații, Răfuiala aceasta, începută mai demult, încă din primul an al mișcărilor naționale tinerești, din 1922, își va urma, fără explicații inutile, calea ei tragică: **noi suntem învățați cu luptele pentru idealul învierii românești și stăm gata de moarte în fața dușmanilor acestei învieri. Așa cum am mai stat.** Nici nu vă cerem ajutorul vostru în această bătălie în care nimeni nu intră chemat ci doar împins de un tainic și sfânt foc lăuntric: **visul unei Românii românești, viteze și morale, eli-**

berată de sub jugul jidovesc și de sub jugul imoralității și al lașității.

Dar vă scriu pentrucă eu și camarazii mei suntem din aceeași plămadă cu voi: suntem crescuți în aceleași case românești necăjite, avem aceiași părinți săraci, facem parte din aceeași generație tânără având aceeași mare misiune istorică și suntem cu toții destinați aceluiași viitor întunecat de robie sub pumnul străinului stăpân astăzi în Țară. Nouă nu ne este ușoară această despărțire sufletească de voi, despărțire pe care vor s'o împlinească aceia cari vă îndeamnă să vă lepădați și să vă feriți de noi tineretul naționalist. Ar fi un păcat să nu facem totul pentru a vă arăta calea dureroasă pe care, fără să vă dați seama, sunteți îm-

-24V-

pinși: calea încercării de a sfărâma unitatea și forța unei generații spre a-i ucide în fașă putința de împlinire a marei sale misiuni istorice: **misiunea de românizare și de înviere sufletească a României.**

Nu vă chemăm să faceți politică deoarece nici noi nu facem, astfel cum se înțelege astăzi politica. Dar dorim ca întregul tineret românesc să știe bine datoria sa, să-și aibă pieptul liber pentru clocotul idealului, să nu fie încătușat și dezorientat, să nu fie obligat să iubească străinul dușman și stăpân, însfârșit să nu fie îndemnat spre ținte pompoase dar goale de conținut sufletesc și românesc. Dorim să vedem întregul tineret scăpat de sub tutela suspectă a celor cari au stăpânit și

stăpânesc astăzi țara, lăsând-o pradă străinilor și degradându-i sufletul.

Deci iată pentru ce vă scriu: nu ne este ușor să vă lăsăm fără o cât de mică apărare în contra atacului piezis și viclean care se dă împotriva sănătății voastre sufletești.

Vă scriu pentruca, după citirea acestor rânduri frățești, să vă întrebați dacă aceia — cari, înfierându-ne pe noi, v'au catalogat pe voi ca fiind singurul „tineret cuminte“, — nu v'au adus prin aceasta și vouă o gravă ofensă.

Care este **păcatul nostru**?
Și care este **țelul vostru**?

*
* *

Păcatul nostru care ne-a dus la atâtea jertfe, la atâtea camarazi uciși

de jandarmi, la atâtea închisori bătătorite de zeci de mii de tineri, la atâtea ofense dintre cari cea dela 8 Iunie 1935 poate fi cea mai gravă dar nu e nici prima nici ultima, — acest păcat al nostru nu e decât acesta: **Noi credem că străinii, și in deosebi jidanii, cari ajung tot mai mult stăpâni asupra țării noastre românești, constitue o primejdie de moarte pentru viitorul nostru.** Și cerem înlăturarea acestei primejdii. **Și mai credem că decăderea morală a zilelor de azi trebue să ia sfârșit printr'o totală înviere a sufletului românesc,** pentruca mâine să fie stăpâne vitejia, munca onest răsplătită, moralitatea creștină și ordinea sufletească în locul trădării, a venalității, și a des-

mățului egoist al veacului materialist și păgân de astăzi.

Nimic altceva nu vrem, pentru nimic altceva n'am luptat și nu luptăm, ridicând cu vitejie calvarul tuturor ofenselor, al tuturor nedreptăților și al atâtor jertfe.

Acesta e „păcatul legionarului", păcatul tineretului naționalist, păcat pe care jidanca, jidanii și oamenii lor, nu ni-l pot erta. Pentru acest păcat suntem noi considerați ca un focar de infecție al tineretului, de care aceasta trebue ferit ca de turbare.

Țelul vostru care este? Nu vorbesc despre țelul lăuntric al vostru al fiecăruia. El nu poate fi altul decât țelul mai sus arătat, decât „păcatul legionarului". Dar vorbesc de-

spre țelul pe care-l urmăresc aceste organizații tinerești ale voastre, adesea fără ca voi să vă dați seama. Ce ideal, ce misiune se dă tineretului vostru? Educația fizică, viața ordonată în marș și comandă, cu uniforme, stele, embleme, cu disciplină și spirit militar, sunt acestea un ideal suficient? Slăvirea Regelui, hotărîrea de a sta de strajă la apărarea hotarelor țării, exaltarea voiniciei și a spiritului de colectivitate, toate acestea **sunt ele suficiente pentru a constitui marea și exclusiva misiune a unei generații în timpurile de azi?** Nimeni n'are nimic de zis contra acestor ținte ale activității voastre. Insă atunci când ele se mărginesc numai la atât și ignorează celelalte mari porunci ale misiunii tineretului de

astăzi şi în deosebi ignorează lupta pentru îngenuncherea străinului stăpân înlăuntrul ţării, atunci ţelul vostru este nu numai neîndestulător, dar este chiar o piedică pusă împlinirii marei misiuni a generaţiei voastre.

Vi se vorbeşte vouă acolo în taberele voastre despre jidani şi despre primejdia de moarte care ne pândeşte viitorul din cauza stăpânirii lor mereu crescândă? Nu vi se vorbeste nimic! Dimpotrivă sunteţi educaţi în spirit cosmopolit, sunteţi adesea puşi în plutoane alături de jidani şi se spune, (de ex. în legile cercetaşilor) că nu vă este îngăduit să faceţi deosebiri „de credinţă", adică de naţionalitate. Sub pretextul de a nu urî pe minoritari, sunteţi si-

liţi a dezerta dela prima misiune a generaţiei voastre: restabilirea Românilor în drepturile încălcate de străinul ajuns stăpân în ţara noastră.

Mai mult decât atât. Uneori vi se spune chiar că toţi locuitori ţării sunt Români. Intr'un discurs faimos dar uluitor, dela 7 Octombrie 1934, nu vi se spunea oare că **„mai presus de credinţa fiecăruia** — creştini sau necreştini — **este unitatea etnică a României întregite“** şi se închina **„pentru sufletul unic al poporului român“** indiferent de credinţă creştină sau necreştină? Adică: ni se spunea, desigur nu nouă. ci vouă: Jidanul e Român ca şi tine, e din aceiaşi unitate etnică, e părtaş al aceluiaş „suflet unic românesc“, deci

lasă-l în pace. Sau în cazul cel mai bun, vi se spune: e inuman să prigonești pe minoritari, deci respectă-i și fii prieten chiar cu minoritarii dușmani și distrugători ai propriului tău viitor. Ca și cum a te apăra este identic cu a prigoni.

Chiar dacă anumite prudențe vor mai tempera cu timpul această „educație națională" care vi se face, totuși, prin faptul că sunteți ținuți în inactivitate și departe de lupta eroică de desrobire românească, însăși aceastã inactivitate este un atac împotriva biruinței și învierei românești pe care o visăm cu toții, și noi și voi.

Și nu se poate spune că—dacă activitatea voastră, a tineretului din O. E. T. R., străjeri, șoimi, premili-

tari, sau cercetași, ignorează misiunea principală a tinerei generații: desrobirea de sub străinul din lăuntrul țării, — totuși activitatea voastră, chiar limitată, e bună deoarece misiunea cealaltă, a luptei împotriva străinilor, o puteți împlini în alte organizații, alături de noi, de pildă.

8 Iunie 1935 e suficient pentru a dovedi prăpastia ce se caută a se săpa între noi, caracterul exclusivist al O. E. T. R., etc., care nu admite să aveți nici un contact cu alte organizații, îndeosebi cu tineretul naționalist antisemit. Tot ce e tânără organizație și misiune a ei, nu poate fi decât în O. E. T. R.. De aceea 8 Iunie nu se admite a fi și ziua altui tineret decât a tineretului vostru.

Iată țelul vostru. Ați văzut care este păcatul nostru.

Și acum, după ce ne-am făcut datoria de a ne apropia frățește de voi spre a vă lămuri și a vă avertiza că asupra voastră pândește dezonoarea dezerțiunii dela datoria generației voastre, — să lăsăm timpul să-și împlinească rosturile lui, să apuce fiecare pe drumul pe care-l împing conștiința și sufletul lui.

Noi rămânem pe vechiul nostru drum însângerat și stâncos, plin de prăpăstii, dar învingându-le vitejește în ascensiunea spre culmi; spre culmea învierii românești și a prăbușirii stăpânirii înstrăinate din zilele de azi. Această cale e grea, ea nu are desfătări și ușoare satisfacții, iar izbânzile ei nu se

câștigă comod, fără primejdii și fără jertfe.

Pe această cale avem însă un Căpitan viteaz, călăuză fără greș spre biruința totală de mâine, și avem constiința că servim marea misiune a tineretului românesc. Iar frăția și voia noastră bună ne unesc într'o înălțare sufletească și într'un bloc de forță care, să fie siguri toți dușmanii, sunt suficiente spre a birui orice adversități și spre a răzbuna orice crime se vor mai încerca împotriva biruinței românești.

Dar voi? Pe voi oare o să vă mulțumească numai tobele și fanfarele, uniformele și cadențele de marș, toate aceste forme exterioare ale unei rânduieli, fără ca aceste forme să în-

fățișeze un adânc și viu conținut
sufletesc, fără ca ele să fie expre-
siunea unui ideal lăuntric și fier-
binte?

Ce satisfacție vă pot da vouă uni-
formele și rânduiala formală, dacă
acestea nu sunt însuflețite de con-
știința unei înalte misiuni, dacă acea-
stă rânduială formală nu vă aduce
împăcarea cu propriile voastre aspi-
rații românești, dacă aceste cadre
formale nu sunt un prilej de mani-
festare a elanului tineresc din piep-
turile voastre tinere?

Și ce va zice sufletul vostru când
în viitor ca și în trecut — în viitor
mai mult decât în trecut — veți tre-
bui să fiți doar spectatorii cuminți
și tăcuți ai tragicei lupte a tinere-
tului naționalist: absenți dela jertfele

noastre, absenți dela victoriile și durerile fraților voștri? Ba mai mult: va trebui să ascultați, disciplinați, pe cei cari ne vor batjocori, mințindu-vă și va trebui să fiți prieteni sau binevoitori cu toți înstrăinații de neam ajunși conducători de țară, va trebui să fiți respectoși cu jidanca cu jidanii și cu oamenii lor. Impotriva propriului vostru viitor, impotriva fraților voștri insângerați.

In acele clipe nu va muri oare ceva in voi?

ION I. MOȚA

București, 8 Iunie 1935

Lei 5